

Kapitola první

Vlaštovka a její posádka

*Správná loď, správná posádka,
správná, mí chlapci, správná:
správná loď, správná posádka,
do plachet dobrý vítr!
(námořnická píseň)*

„Ostrov Divokých koček na obzoru!“ zvolal plavčík Roger, který držel hlídku, celý stěsnaný pod stěžněm, a nestačil se divit, co dovede udělat jediný rok – vždyť letos se vejde mezi tu kotvu a lana mnohem hůř než loni, když mu bylo teprve sedm.

„Nemáš hned říkat, jak se jmenuje,“ napomínala ho Titty, první námořník *Vlaštovky*. Seděla uprostřed lodi na zavazadlech a starala se o papouška, který trávil plavbu v kleci. „Máš zvolat ‚Země! Země!‘ a olizovat si vyprahlé rty, a teprve až se k ní přiblížíme, uvidíme, co je to za zemi. Co když tu bloudíme celé týdny a pátráme po ní.“

„Ale vždyť to tu už známe,“ namítal plavčík. „A stejně je kolem nás samá země. Za chvíli už uvidíme hausbót. Tamhle je, zrovna na tom místě, co loni. Ale,“ v hlase mu zaznělo zklamání, „kapitán Flint zapomněl vztyčit vlajku!“

Malá *Vlaštovka* s hnědou plachtou vyrazila se svou pětičlennou posádkou včetně papouška ze zátoky Cesmínového háje a teď křížovala proti větru přes širé jezero, které se rozlévalo na jih mezi zalesněnými kopci. Nad jezerem prosvítalo mezi stromy vřesoviště a nad vřesovištěm

se v dálce rýsovaly hory. Uplynul již celý rok. Zase tu byl srpen. Walke-
rovi přijeli včera z jihu. A když vlak vjížděl na malé nádražíčko, stáli už
John, Zuzana, Titty a Roger i s papouškem u okna, protože mysleli, že
jim jejich staří spojenci Nancy a Peggy Blackettovy určitě přijdou napro-
ti a budou je čekat na nástupišti, možná že i s maminkou nebo s vyslou-
žilým pirátem kapitánem Flintem, který bydlí na obytném člunu v zá-
toce Hausbótu a je to vlastně pan Turner, strýček Blackettovic děvčat.
Ale nečekal je nikdo. Než maminka s maličkou Bridget a chůvou vyba-
lily zavazadla a zařídily se ve starém selském stavení – Cesmínovém háji
–, točili se naši mořeplavci celé dopoledne dole kolem loděničky, naklá-
dali na *Vlaštovku* všechno, co potřebovali na cestu k ostrovu Divokých
koček, a co chvíli vysílali nahoru na útes zvědy, aby se rozhlédli k sever-
nímu konci jezera až do dáli, kde se pod vysokými vrchy rozkládala Ark-
tida, jestli od řeky Amazonky, kde Blackettovi bydlí, nevyplula loďka
veliká asi jako *Vlaštovka*. Každou chvilku už čekali, že se před zátokou
Cesmínového háje objeví malá bílá plachta *Amazonky* a že zaslechnou,
jak kapitán Nancy vesele volá: „Ať žijí Vlaštovky a Amazonky!“, a uvi-
dí, jak první důstojník Peggy vytahuje na stožár pirátskou vlajku. Potom
Vlaštovky i Amazonky společně vyplují dolů k ostrovu Divokých ko-
ček a cestou se zastaví na hausbótu a pozdraví se s kapitánem Flintem.
Všechno bude zase jako loni. Ale po jejich spojencích nebylo pořád ni-
kde ani památky, a když to tak trvalo až do odpoledne, nemohli to čeká-
ní už vydržet. Maminka s Bridget jim zašly koupit do městečka nějaké
zásoby a měly jim je zavézt na ostrov na domorodé veslici z Cesmíno-
vého háje. Ať se děje co se děje, musí mít tábor v pořádku, než mamin-
ka přijede, aby viděla, že je na první noc všechno dobře připraveno. Nač
tedy ještě čekat na Amazonky. Nancy a Peggy budou asi s kapitánem
Flintem na hausbótu. Anebo ještě spíš čekají na ostrově Divokých ko-
ček a smlouvají se, jak je uvítají nebo zákeřně přepadnou. Člověk nikdy
neví, čeho se může od Nancy nadít. A tak naši čtyři badatelé vypluli. Ko-
nečně začínalo to, na celý rok mysleli. Vlastně už to začalo, vždyť plují
opět na *Vlaštovce* a je konec se spaním doma v posteli.

„Tu vlajku ale mohl vyvěsit,“ řekl dotčeně Roger, který držel hlídku
na přídi.

Trosečníci z Vlaštoky

„Třeba ho ani nenapadlo, že vyjedeme tak brzy,“ zastávala se kapitána Flinta Titty, která měla o papouškovu klec opřený dalekohled a dívala se jím na vzdálený hausbót.

„Až nás uvidí, určitě vlajku vyvěsí,“ utěšovala se Zuzana.

Nejstarší ze čtveřice, John, mlčel. Teď když *Vlaštovka* vyplula z chráněné zátoky a pustila se dolů po jezeře proti jižnímu větru, měl plné ruce práce s plachtěním. Díval se přímo před sebe, cítil, jak mu vítr šlehá do tváře, s rozkoší sledoval, jak se vítr opírá do plachet a proud mu táhne kormidlo, a naslouchal šplouchání vody pod kýlem *Vlaštoky*. Občas vzhlédl ke stěžni, k malé vlaječce s modrou vlaštovkou na bílé půdě (kterou vystříhla a přišila Titty), aby se přesvědčil, že využívá co nejlépe větru. Dá to nějakého cviku, než člověk podle toho, jak mu vítr vane do tváře, přesně pozná, co mu dělá plachta. A tohle je přece jen první plavba letošních prázdnin. Chvilími se ohlédl dozadu, kde se táhla jako stuha zčeřená brázda *Vlaštoky*. A tu mu připadalo, že je přece docela jedno, jestli kapitán Flint vyvěsil vlajku na stožár hausbótu, nebo ne. Johnovi úplně stačilo, že už je zase na jezeře a řídí svoji plachetnici.

Prvnímu důstojníkovi Zuzaně také nevadilo, že na starém hausbótu nevlaje žádná vlajka. Měla za sebou perný den; včera se starala ve vlaku po celou tu dlouhou cestu z jihu o maminku a Bridget, chůvu a ostatní a ještě o všechna menší zavazadla. Vždycky když jedou vlakem, má na starosti celou rodinu a pokaždé je druhý den tak unavená. Ale na nic se nezapomnělo, a nebýt Zuzany, která na vše pamatovala, byli by toho nechali doma spoustu. A dneska ráno musela zase udělat seznam zásob, všechno překontrolovat a ještě dohlédnout na naložování nákladu na *Vlaštovku*. A tak se Zuzana blaženě oddávala odpočinku, byla ráda, že všechno, co měla udělat, je prozatím hotovo, a oddechla si, že už nemusí poslouchat nádražní lomoz a že v tom rámusu nemusí sledovat podivné hlasy, aby se dověděla, jestli nemají přestupovat.

Ani prvního námořníka Titty nezarmoutilo tak jako Rogera, když viděla, že na malém tupém stožárku hausbótu není žádná vlajka. Hlavou jí vířilo mnoho jiných myšlenek. Najednou měla zase pocit, jako by byl pořád ještě loňský rok a jako by nikdy od jezera neodjeli. A jako by ani nebylo celé té dlouhé doby, kdy chodili do školy a bydlili ve městě. Ale

hned se jí zase zdálo, že právě ty dny jsou skutečné, a připadalo jí k nevíře, že Titty, která se tolik natrápila s francouzskými slovesy, je teď opět prvním námořníkem, sedí ve *Vlaštovce* s papouškem v kleci mezi tlumoky a zásobami, ohlíží se na Darienský štít, z něhož poprvé spatřila ostrov Divokých koček, a dívá se dolů po jezeře na ostrov, jehož nákresy i s vysokým majákovým stromem se nějak – jak, to sama ani nevěděla – octly na dvou posledních prázdných stránkách její francouzské mluvnice. Až se jí skoro dech tajil nad tím pocitem, že je dvěma lidmi najednou a ještě ve dvou různých dobách, které se jí pletou dohromady.

Ale Roger, vtěsnaný na svém starém místě na přídi, čekal, že jejich starý přítel, kapitán Flint, určitě vyvěsí vlajku na stožár, i když jim možná loď na uvítanou zpátky na ostrov neozdobí, a těšil se, až uvidí, jak velká vlajka hausbótu klesá na pozdrav a na *Vlaštovce* jí stahují v odpověď malou vlaječku. Potom se samozřejmě objeví obláček dýmu a z lehkého děla na přední palubě hausbótu se rozlehne salva na uvítanou. A teď není na hausbótu po nějaké vlajce ani stopy.

„Možná že spí,“ řekla Titty.

„Jestli je u něho Nancy a Peggy, tak určitě nespí,“ mínila Zuzana.

„Pravděpodobně odjeli na ostrov. Za chvíli se to dovíme,“ řekl John. „Dalším obloukem se dostaneme do zátoky Hausbótu. Pozor obrat!“

Malá *Vlaštovka* zamířila proti větru. Titty s prvním důstojníkem se rychle sehnuli, jak se nad nimi přesmeklo spodní ráhno, hnědá plachta zase nabrala vítr a *Vlaštovka* se teď rozjela obloukem po pravoboku k zátoce Hausbótu.

„Parník vpředu po pravoboku!“ hlásila hlídka. „Je ale na míle odtud.“

„Za žádí je jeden mnohem blíž,“ řekl kapitán John. „Jede z Ria.“

Ohlédli se a spatřili, jak se za malým rušným přístavem, kterému říkali Rio, a mezi ostrovy leskne širá vodní hladina severní části jezera. Parník vyplouval z Ria průlivem mezi Dlouhým ostrovem a pevninou.

„Přímo před námi je rybář!“ hlásila hlídka, když pluli kolem veslice, ve které seděli dva domorodci, jeden u vesel a druhý s rybářským prutem v ruce.

„Táhnou udici, aby chytili štika,“ řekl kapitán.

„Žraloka,“ opravila ho hlídka.

Trosečníci z Vlaštoky

Vlaštovka proplula před přídí parníku, který jel z Ria na jih. Přejeli ještě, když byl parník pěkný kus daleko. Parník se přehnal kolem, kapitán na můstku jim vesele zamával a posádka *Vlaštoky* zamávala na něho. Vlny parníku jimi prudce zahoupaly, až měli pocit, že jsou doopravdy na moři.

Blížili se teď ke chráněné zátocce, kde kotvil starý modrý obytný člun, přivázaný k velké bóji.

„Na palubě nikdo není,“ hlásila hlídka.

Když loni poprvé viděli hausbót a Titty přišla na to, že kapitán Flint je zřejmě vysloužilý pirát, zahlédli ho, jak sedí na zadní palubě a něco píše. Na zábradlí vedle něho spatřili poprvé zeleného papouška. Letos nebylo žádného ptáka vidět. A papoušek – ten nemůže být na hausbótu, protože už patří k posádce jiné lodi. Titty k němu promluvila.

„Podívej se, Lóro,“ říkala mu, „tohle je tvoje stará loď. Tady jsi bydlela, než jsi přišla k nám.“

„Dva, dva, dvakrát, dvakrát, dva, dva, dva!“ pronesl zelený papoušek.

„Samé dukáty,“ naléhala na něho Titty. „Řekni ‚samé dukáty‘. Náso-bilku můžeš pustit z hlavy. Už je po školním roce.“

„Vyndej dalekohled, Titty,“ žádal první důstojník.

„Nevidím nikde jeho veslici,“ řekl John. „Jestli ji nemá vytaženou po levé straně hausbótu, tak někam odjel.“

„A celý hausbót je zavřený,“ všimla si Zuzana, když se podívala dalekohledem. „Ve všech oknech jsou stažené záclonky.“

Kapitán John a první důstojník Zuzana na sebe zaraženě pohlédli. I když nesnili jako Roger o spuštěných vlajkách a čestných salvách, čekali se stejnou jistotou, že zastihnou kapitána Flinta na hausbótu, jako že ty vysoké vrchy budou stát na svých místech kolem ohybu jezera.

Vlaštovka zamířila pod zádí obytného člunu rovnou do zátoky, pak se obrátila, hladce e vyhnula bóji a vyjela zpátky na širé jezero. Všichni si hausbót dobře prohlédli, ale nespatriili na něm ani sebemenší známku života.

„Vždyť přikryl dělo!“ zvolal rozhorleně lodní plavčík. A opravdu, celou přední palubu chránily před špatným počasím dehtované plachty.

„Vypadá to, jako by tady vůbec nebyl,“ řekl kapitán John, když *Vlaštovka* vyplula z mírných vod v zátoce Hausbótu a znovu se utkala s drobnými vlnkami jezera.

„Já vím, co udělal,“ řekla Titty. „Zavřel hausbót a je s ostatními na ostrově.“

Nakonec na těch ostatních záleželo daleko více než na kapitánu Flintovi a kapitánu Nancy Blackettové je opravdu něco takového podobné – vymyslet si, že se nesejdou po dlouhé době někde na prachobyčejném nádraží ani na strýčkově obytném člunu, ale na pustém ostrově, kde se setkali loni.

„Ostrov Divokých koček po boku!“ zvolala hlídka, když *Vlaštovka* vyjela ze zátoky Hausbótu. „Přímo před přídí ostrov Kormoránů...“

Dalším obloukem zamířila *Vlaštovka* přes jezero k západnímu pobřeží, kde ležel nízký ostrůvek z holého kamení a skalisek. Byly na něm jen dva uschlé stromy, na jednom se sesedali kormoráni a druhý se už dávno skácel na zem a holé kořeny se mu klátily ve vzduchu nad místem, kde Titty a Roger kdysi našli poklad kapitána Flinta.

„Tamhle letí kormoráni!“ vykřikla hlídka, když se *Vlaštovka* rozjela přes jezero k ostrovu a z uschlého stromu vzlétli čtyři mohutní černí ptáci s dlouhými krky a odlétali nad vodou.

První námořník Titty se však ani tak nedívala na ostrov jako na vodní hladinu nedaleko jeho břehů. Je vůbec možné, že tady v těch místech kotvila uprostřed černočerné noci docela sama na cizí lodi?

První důstojník Zuzana se na ostrov Kormoránů sotva podívala. Za chvíli cesta skončí a budou se muset postavit stany a pomýšlet na vaření. Zadívala se dalekohledem na větší zalesněný ostrov při druhém břehu jezera.

„To je divné, že není vidět kouř,“ řekla.

„Přece tam musí být,“ řekla Titty. „Půjčila bys mi ještě dalekohled?“

Kapitán John se ohlédl.

„Pozor, obrat!“ zvolal. Drobná *Vlaštovka* se hbitě otočila a už mířila rovnou k ostrovu Divokých koček, o němž celá posádka snila již ode dne, kdy odtud loni odjeli. Ale jestli je tu čekají Nancy a Peggy Blackettovy, je opravdu divné, že nad stromy už nestoupá oblak kouře. Vždyť Nancy Blackettová si potrpí na táboráky jako hrom.

„A Nancy by určitě vztyčila vlajku,“ řekl kapitán John.

Trosečníci z Vlaštovky

„Třeba nevylezla na majákový strom,“ mínila Titty.

„Nancy vyleze všude,“ zavrhl její nápad kapitán John.

„Koukněte se,“ křičel Roger a díval se přes ostrov na staré obílené hospodářské stavení, posazené vysoko na protějším břehu jezera. „Tamhle do Dixonovic statek. A tamhle je paní Dixonová. Krmí husy. Podívejte se na ty bílé flíčky.“

„Třeba jsou to slepice,“ řekla Zuzana.

„Vždyť paní Dixonová má přece samé hnědé slepice,“ řekl Roger. „Možná že to jsou taky jenom kachny.“

„Kde chceš přistát?“ zeptala se Zuzana kapitána.

„Tímhle obloukem se dostanu, na který konec ostrova budu chtít.“

„Staré přístaviště je blíž tábora.“

„Ale podívejme se nejdříve do přístavu!“ navrhla Titty.

Přístav ležel na jižním cípu ostrova. Chránily jej vysoké skály, na břehu měl značky a podle těch se projíždělo dovnitř mezi nebezpečnými skalisky. Přístaviště bylo na východním břehu ostrova, na břehu, odkud bylo nejbližší na pevninu. Byla to malá zátoka s oblázkovou pláží, nedaleko místa, kde stával tábor. A vždycky, když měli vykládat ne břeh větší náklad, zajeli s loďkou raději k přístavišti u tábora než do přístavu.

John zakormidloval k jižnímu cípu ostrova, zdaleka se vyhnul skalám před přístavem a projel kolem úžiny, kterou se vjíždělo dovnitř.

„*Amazonka* v přístavu není,“ hlásila hlídka.

V hloubi duše všichni očekávali, že *Amazonku* v přístavu uvidí. Že není vidět žádný kouř ani vlajka, na tom nebylo nic divného, kapitán Nancy si asi řekla, že pojedou rovnou k přístavišti, schovala *Amazonku* v přístavu a teď se skrývá někde na ostrově a číhá na ně. Něco takového se od ní dalo vždycky čekat.

„Tamhle je pařez s bílým křížem,“ ukazovala Titty. „A tamhle je vyšší značka, rozvětvený strom. A tady je ta skála, na které jsem viděla skorce. Já jsem tak ráda, že jsme už zase tady!“

„Kříž na dolní značce je čerstvě natřený,“ všiml si John. „Ten to ale opravdu potřeboval.“

„Tak to tady určitě jsou,“ řekla Titty. „Nikdo jiný by se s tím přece nedělal. A nikdo jiný o značkách ani neví.“

Když však proplovali kolem úžiny vedoucí do přístavu, zahlédli jen šedá skaliska. Nezasvěcence by ani nenapadlo, že se mezi nimi skrývá pěkně chráněný přístav. Třebaže byl přístav na ostrově Divokých koček docela malý, patřil k nejlepším na světě.

John trhl kormidlem, přitáhl hlavní otěž, opatrně přehodil ráhno na druhou stranu, znovu zabral kormidlem a pomalu, beze spěchu, povoloval zase plachtu. *Vlaštovka* s větrem za zády plula vzhůru úžinou mezi ostrovem a pevninou.

„Tamhle je přístaviště,“ vykřikl Roger, jakmile zahlédl známé místo. „Ale *Amazonka* tam také není.“

John plul dále, a když zamířil s *Vlaštovkou* k úzkému proužku hladkého břehu, přitáhl zase na chvilku otěž.

„Teď už tam dojede,“ řekl si a povolil otěž, až se plachta nečinně pleskala ve větru a *Vlaštovka* plula stále pomaleji a pomaleji po mírnější a mírnější hladině. Nakonec se již pohybovala tak pomalu, že posádka skoro ani nepoznala, kdy se špičkou dotkla břehu. Plavčík vyskočil s poutacím lanem na břeh.

„A teď spusťte plachtu, pane první důstojníku!“ velel kapitán.

Zuzana už přešla přes náklad na příď. Odvázala zvedací lano a pomalu je povolovala, střídajíc obě ruce. Vratiráhno sjelo dolů, první námořník Titty je odepjala a kapitán složil ráhno a plachtu do člunu.

Jako druhý z posádky byl na břehu papoušek. První námořník Titty ho podala i s klecí plavčíkovi a vyskočila hned za ním. Pak vystoupil první důstojník a kapitán. Jen povytáhli *Vlaštovku* kousek na břeh, hned se rozběhli k starému tábořišti na otevřeném prostranství mezi stromy. První tam doběhl Roger a Titty s papouškem.

Nečekal je nikdo. Nedaleko jejich loňského ohniště však stála velká hranice dříví, jen je na oheň přiložit, a na ní ležela velká bílá obálka, připíchnutá šípem se zeleným peřím.

„Amazonky!“ zvolal Roger. „To je přece jejich šíp.“

„Podívej se, tvoje staré pírkó, Lóro,“ řekla Titty a postavila klec na zem. Ale jak papoušek uviděl zelené pírkó, začal zuřivě klovat do drátů klece a dlouze, hněvivě zaskřehotal.

Zuzana vytáhla šíp.